

[Schmidt.]

ster sin Arv og sin Livsgerning. En dansk Mand i Nordslesvig sagde engang til mig: Det er værre endnu end Krigens Rædsler. Ogsaa for Samfundet har det i høj Grad en opløsende Virkning.

Jeg vilde derfor holde det for at være af største Vigtighed, at der skaffes Sikkerhed for, at Folk ikke kan tvinges fra deres Jord, fordi de er blevet Krisens Ofre. Jeg kunde tænke mig, at der blev oprettet Udvalg, helst i de enkelte Sogne, i det mindste ikke i for store Distrikter, der havde Fuldmagt til at standse Tvangssalg, indtil den paatænkte almindelige Sanering for Nordslesvig er gennemført. Kunde man haabe, at Tiderne blev lysere, saa er dette alligevel paakrævet, for saa er der jo Fare for, at Landmanden skal opfylde sine Forpligtelser, inden han er i Stand til det.

Da Partivæsenet endnu er dominerende her i Danmark, kunde det tænkes, at slige Udvalg blev dannet af Repræsentanter for de forskellige Partier. Selvfølgelig maatte mit Parti ikke forbigaa i Nordslesvig; vi kan jo ikke faa Afgørelsen i vore Hænder, men jeg har den Tillid til Nordslesvigs Befolkning, at den har saa megen solidarisk Følelse og ærlig Vilje til at sikre enhver sit, at jeg vover at stille det Forslag.

Jeg ønsker ellers ikke at sige mere om det, der maa ske for Nordslesvig, udover, at jeg mener, man ikke kan sanere Forholdene uden at lette den store Gældsbyrde, Landsdelen bærer forud for andre Landsdele, og at det maa gribes an paa to Maader: ved Sænkning af Renten og ved Nedskæring af Gælden, om det skal hjælpe.

Jeg vil gerne endnu rette nogle Spørgsmaal til den højtærede Socialminister om Landsdelens Krigsinvalidter og civile Invalidter, altsaa de Mennesker, der ved Skæbnens Indgreb er blevet Livets Ofre og i høj Grad mangler Muligheden for at kunne hjælpe sig selv. Hvad Krigsinvaliderne angaar, kan jeg godt tænke mig, at Behandlingen af disse Sager frembyder særlige Vanskeligheder, fordi de paagældendes Nerver og sjælelige Modstandskraft ofte er svækket. Men det vilde være rimeligt at tage dette med i Betragtning i Afgørelsen, og Afgørelsen maa træffes saaledes, at man er villig til at hjælpe, hvor Sandsynligheden taler for, at Lidelsen hænger sammen med Krigens, og ikke forlanger, at der skal føres absolut Bevis for, at alene denne er Lidelsens Aarsag. Desuden holder jeg det for

et berettiget Krav, at der voteres offentligt ved Afgørelsen af disse Sager. I den Retning maa vel ogsaa Traktaten mellem Danmark og Tyskland fortolkes. Jeg vilde gerne spørge, om man er kommet til Forstaaelse i den Retning mellem Danmark og Tyskland.

Og hvorledes gaar det med dem, der var forsikrede imod Invaliditet og Alderdom i den tyske Forsikring og ikke føler sig tilfredsstillet ved at være blevet draget ind i den danske Forsikring fordi de har tabt Rettigheder, som de ved deres Bidrag havde erhvervet. Saa vidt jeg ved, er der Forhandlinger i Gang ogsaa paa dette Omraade, og derfor nøjes jeg med at spørge, hvor vidt fremskredet disse Forhandlinger er.

Maa jeg til Slut fastslaa nogle af de vigtigste Punkter i den øjeblikkelige Situation. Rosenberg har i Flensborg sagt, at Forholdet mellem Tyskland og Danmark og dets Virkning paa Norden engang maa ordnes ved Forhandlinger mellem disse Folks Repræsentanter, helst mellem saadanne Folk, sagde han omtrent, der med Lidenskab elsker deres eget Folk, men er aabne for fornuftige Overvejelser. Det er det, jeg altid har hævdet her: Spørgsmaalet er aabent, men maa løses paa fornuftig Maade, og Udviklingen vil gøre sit til, at man finder Løsningen. Den maa findes, selv om ogsaa Meningerne nu er meget divergerende. Det nye Tyskland, mente Rosenberg, vil ikke propagere National-socialisme i andre Lande, de maa selv vide, hvorledes de vil indrette sig. Men selvfølgelig venter Tyskland, at det bliver forstaaet, og at man erkender, at Tyskland ikke tænker paa krigeriske Eventyr, men er beskæftiget med et vældigt Oplygningsarbejde, der lægger Beslag paa alle Kræfter. Det kan dog ses, og det burde Danmark se paa, det kunde man vel ogsaa tage nogen Lære af.

Det, man vel forstaaer mindst her i Danmark, er, at man i Tyskland ser Friheden bedre garanteret i Tjeneste og Bundethed end i Liberalismens Forgudelse af den enkelte. Men Brydningerne begynder ogsaa her, og havde Grundtvig levet i Dag, havde han forstaaet det. Verdenskrisen har tvunget de enkelte Stater til at begynde et Saneringsarbejde i deres egne Lande og har derved truet det internationale Fællesskab; det kan ske, at det har til Følge, at man først kommer til at staa sundere paa sine egne Fødder, og saa kommer Fællesskabet af sig selv i Gang igen. Naar dette Oprejsnings- og Oprydningsarbejde i